

– Научи ме как да убия сина си! – голяма хитрост и коварство носела в сърцето си тази жена.

– Виждаш ли пътеката пред къщата?

Тя погледнала през прозорчето:

– Виждам я.

– Тая пътека води до леговището на един страшен глиган. Той има дванайсет малки глиганчета. Престори се, че умираш, и кажи на сина си, че ще се вдигнеш на крака, само ако изядеш черен дроб от диво прасенце. Нека той да тръгне по пътеката и да ти донесе едно.

Жената така и сторила. Щом момчето се задало, тя запъшкала и заохкала:

– Олеле, умирам, умирам!

– Какво ти е, майко?

– Ох, сине мой, сънувах, че трябва да изям черен дроб от диво прасенце. Някакъв глас ми пророкува, че ако не го сторя, ще умра.

– Къде да го търся, майко?

– Ох, синко, и това сънувах. Пътеката пред къщата ще те отведе право до леговището на глигана. Донеси ми едно от малките му и ще ми спасиш живота.

Без да каже дума повече, момчето се втурнало по пътеката. Глиганът бил доста умен и вместо да си мери силите с него, проговорил с човешки глас:

– Не ни убивай, момче. Ще ти дам едно глиганче. Занеси го на майка си да я успокоиш. Но те моля, изпълни молбата ми. Щом го занесеш въщи, майка ти ще рече: „Благодаря, синко, не ми трябва вече черен дроб от глиганче. Стига ми, че го видях, по-добре съм“. И после ще поиска да го удариш в земята, ала недей прави това, пусни малкото да се върне в гората.